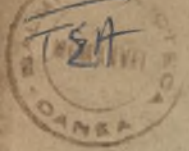

889.159

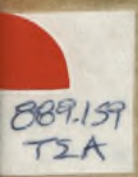

ΚΑΤΙΝΑ ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΑΚΗ

ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ
ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
1936

ΤΥΠ. Μ. ΦΟΥΝΤΟΥΛΑΚΗ

Γρηγόριος Μοσχάκης

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
- ΧΑΝΙΩΝ
Αρ. 43164
Χρονολ. 24-11-36
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
1936
159/784

Καρίνα Γουρσοπούλου

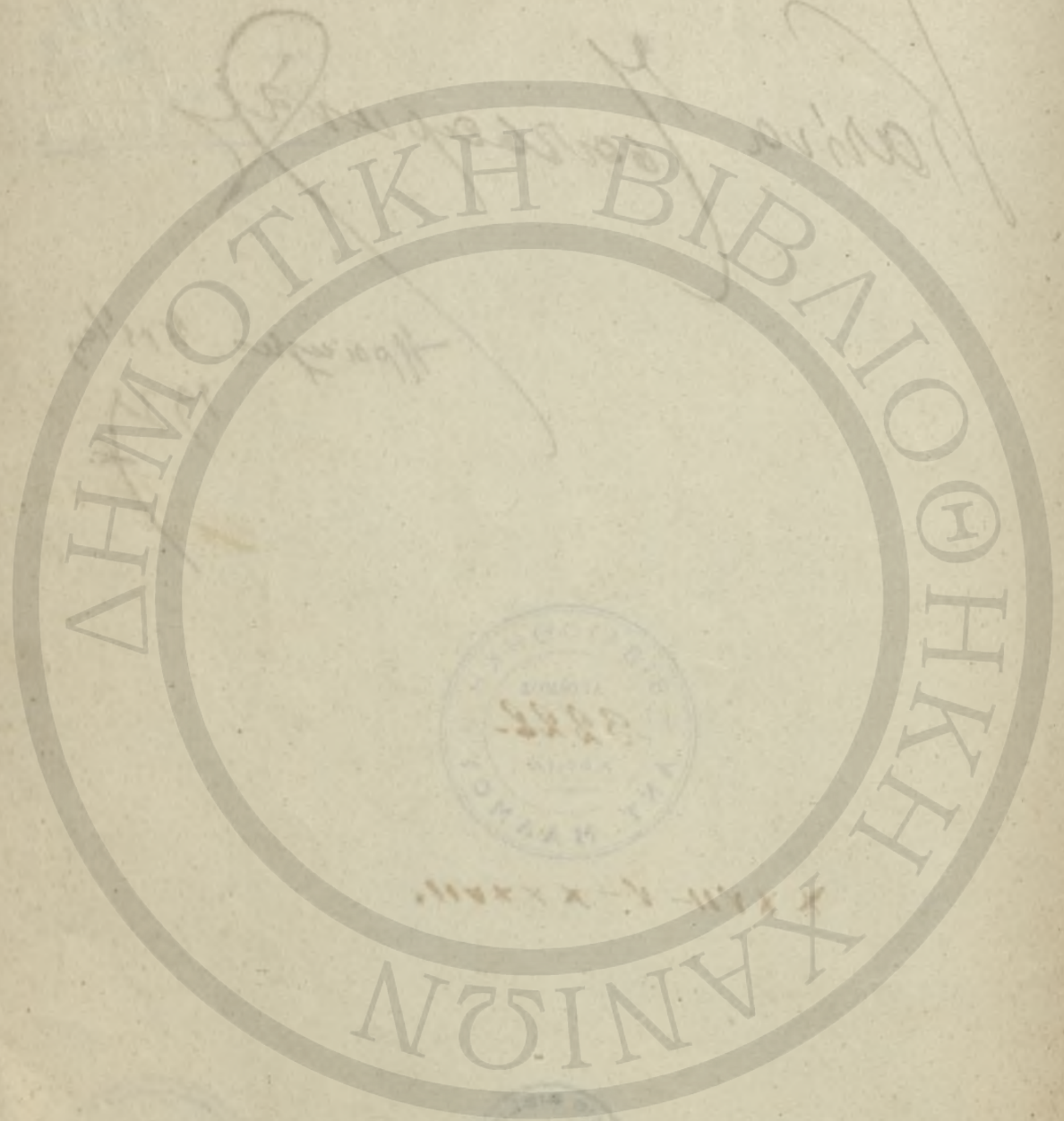
Χρυσή Κρίση
1936

XXVII-V-XXXVII.

889.159
TSA

Handwritten notes and scribbles in the upper right quadrant, including the word 'Вісник' (Vysnik) and other illegible characters.

ΠΛΑΝΕΜΑ

Κι ἐγὼ στ' ἀνάσασμά σου πόθησα
νὰ ζεσταθοῦν τὰ δάχτυλά μου,
κι ἔλπιζα νὰ στολίσω πλάϊ σου
τὴ νιότη μου στὰ γιορτινά.
Ἦρθα πὼς θάβρισκα ξεκούρασμα
τὴ σκέψη σου γιὰ τὴν καρδιά μου
ποῦ μάγια δέναν σκοτεινά.

Μ' ἀλαφροχάδεμα τὸ χέρι σου
λαχτάρησα νὰ μ' ὀδηγήση
μέσα στῆς ἀνοιξης τὸ ξύπνημα
στὴν ἀγνοχάλαξη καρφί,
ποῦ κάθε μιὰ ψυχὴ βαρίσκιωτη
σὰν φτάξη θὰ φεγγοβολήση
ξάφνου σὰ νὰν' ἠλιαδερφί.

Τὸ χαμογέλιο μὲ ξεγέλασε
ποῦ γλύκαινε τὸ πρόσωπό σου
κι εἶπα στὸ νοῦ σου πὼς ἀντίζουνε
φαιδροὶ μονάχα στοχασμοί.
Αὐταπατήθηκα κι ἐπίστεψα
πὼς τὸ κατώφλι τὸ δικό σου
δὲν τὸ πατήσανε οἱ καῦμοί.

Μ' ἀργόκλωθε μιὰν ἔγνοια ἢ σκέψη σου
Δὲ θέλησε νὰ σοῦ χαρίσῃ
ἐν' ἄστρο ἢ νύχτα καὶ δὲ σοῦδωσα
ὁ Μάης οὐτ' ἓνα ροδανθό.
Μόνο κρυφόκλαιγε καὶ στέναζε
φθινοπωριάτικη μιὰ δύση,
μὲς στῆς ψυχῆς σου τὸ βυθό.

Κι ἐγὼ μιὰ προσκυνήτρα σοῦγινα
μπροστὰ στὸ μυστικό σου θρῆνο.
Καὶ τώρα πού σ' ἀνιστορήθηκα
στὴ στράτα μου τὴ σιωπηλή,
μιὰ μοσκοστάλα ἐντός μου βρίσκεται,
τὸ μοναχό σου δάκρυ ἐκεῖνο
πού σφούγγιξα μ' ἓνα φιλί.

ΠΡΩΪΝΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

Βυθίστηκα πρωΐ πρωΐ
μές στῆς κοιλάδας τῆ ζωῆ!
Τῶν ροδανθῶν της τὸ γιορτάσι
σ' ἀχτιδοπλουμισμένο τάσι
ξωθιά καλή, ξωθιά χρυσή,
σ' ἀγνὸ τὸ ἀνάλυσε κρασί
τὴν ὑπαρξή μου νὰ κεράση

Σὰ μὲ φωνὴ θερμὴ πολὺ
ώρα μ' εὐχήθηκε καλὴ
τῶν κάμπων παλληκάρι θάμα
κι ἡ φωτερή, ματιὰ του ἀντάμα
μὲ τύλιξε γοργὴ γοργή,
στὴν ἀνοιγμένη μου πληγὴ
κρυφόσταξε δροσᾶτο νᾶμα.

Κι ἀπόκριση μαγευτικὴ
κάθε κραυγὴ μου ἐρωτικὴ
δέχτηκε ἀπὸ τὴν ἄγρια φτέρση
ἀπὸ τίς λεῦκες ἀπ' τὸ ἀγέρι
ὅλα μου γέλασαν γλυκὰ
καὶ βροῆκα σ' ὅλα ξαφνικὰ
μιάς καλωσύνης τ' ἅγιο χέρι!

Μὰ τὶ καῦμός ποὺ τὴ χαρὰ
ποὺ μοῦχουν τόσα φλογερὰ
λουλουδοστόματα δωρίσει,
τὸ ξέρω θάρθη δὲ θ' ἀργήση
πικρὴ σκιά μὲ τὴ βραδιά
κι ἀπ' τῆς καρδιάς μου τὴν καρδιά
σταλιά σταλιά θὰ μοῦ τρυγήση.

ΦΩΤΕΡΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς μου
σάν τὰ δύο μου μάτια τ' ἀγαπῶ.
Μοιάζουν ὅλα κῆπο χαρωπό,
κι εἶν' αὐτὰ στὴ νύχτα τῆς καρδιάς μου
σὰ θερμὸ τραγούδι σὲ βιολί,
σάν πνοοῦλας χὰδι καὶ φιλί.

Τὰ χαριτωμένα μὲ ποτίζουν
μὲ τὴ συντροφιά τους τὴ χουσὴ
κάτι σὰν γλυκύτατο κρασί.
Τρυφερὰ τῆς ἐγνοίης μου κοιμίζου
καὶ μοῦ κάνουν γέλοιο τὸ λυγμὸ
κι ἀπαλὴ δροσιὰ τὸ στεναγμὸ.

Τόσο πού μ' ἀρέσανε τὸ δεῖλι
π' ἀκουγαν νὰ λέω γιὰ τὴν ξωθιά
πούταν κι ἀπ' τὸν ἥλιο πιὸ ξανθιά
κι ἔσταζε τὸ μέλι ἀπὸ τὰ χεῖλη.
Κι ἄλλοτε πού βάρκες στὰ νερὰ
οἴχναμε λουλούδια καὶ φτερά.

Κι ὅμως μιὰν ἡμέρα θὰ μ' ἀφήσουν
σάμπως παληομένη ζωγραφιά.
Θ' ἀπογείρουν σ' ἄλλην ὁμορφιά.
Κάτι ἄλλοῦ θὰ πᾶνε νὰ τρυγήσουν.
Μοναχοῦλα τότε θὰ μὲ βοῆ
χειμωνιά παράξενα σκληρή.

Μ' ἀπ' τὴ θεία κείνη τὴν ὁπώρα
ποῦ μοῦ δόσαν ὅλα, γιὰ καιρὸ
τὸ χυμὸ θὰ νοιώθω δροσερὸ
στὴς ψυχῆς τὸ στόμα σὰν καὶ τώρα.
Καὶ στολίδι ἀβρὸ στὴν κεφαλὴ
θᾶχω ἀπὸ τ' ἀγνό τους τὸ φιλί.

ΣΕΝΑΤΑ ΚΕΡΕΤΟΣ

Ἡ ἐπιτομή τοῦ ἀδελφοῦ μου
ἀποβλέπει εἰς τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν

καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν

ΝΩΤΙΝΩΝ

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΗ

Γύρισε νὰ ἰδῆς τί σὲ καλεῖ,
τραγουδεῖ στὴ μέρα τὴν πλατειά.
Πορφυρὸ βελούδινο χαλὶ
στὴ δική σου ἀπλώνεται τὴ στράτα.
Φτέρωσε γιὰ κείνη τὴν ὄχτια
ποῦ πικρὸ δὲ γνώρισε νοτιά,
φίλε, ν' ἀνταμώσης ἄλλα νειᾶτα.

Ἔχασα τὴν ἅγια μου ψυχή,
κι οὔτε πιά δακρύζω καὶ πονῶ.
Μὲ χτυπᾶ μι' ἀτέλειωτη βροχή
κι ὄλο καὶ δειλιάζω καὶ φοβοῦμαι.
Μοῦ κλεψαν καὶ τ' ἄρωμα τ' ἄγνὸ
ποῦ μὲ χαμογέλιο φωτεινὸ,
δίνομε σὲ κείνους π' ἀγαποῦμε.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἐμένα τὸ χαμόγελό μου
θὰ σβύνη πάντα στὸ λυγμό,
κι ὅτι κι ἂν χτίσω θὰ σκορπίζη
σ' ἓνα μοιραῖο χαλασμό.
Τὸ ρόδο ποὺ ἡ αὐγὴ μου φέρνει
σκιά νυχτερινὴ τὸ παίρνει

Ἐν' ἄστρο ἀφήκαν στὴν ποδιά μου
γιὰ νὰ στολίσω τὰ μαλλιά,
προτοῦ νὰ τ' ἀποκαμαρώσω
μου γίνηκε δακρυσταλιά.
Ὅπου κι ἂν πάω ν' ἀκουμπίσω
θλιμμένες ἐγνοίες θὰ τρυγήσω.

Πικρόζησα καὶ παραμύθια...
Κάποτε σὲ καιρὸ παλιὸ
θέλησα κάτι νὰ πλουμίσω
σὲ φιλντισένιον ἀργαλειό,
μὰ τὰ μιτόχτενα γινῆκαν
μαβὺς ἀχνὸς κι ἀφανιστήκαν.

ΙΚΕΣΙΕΣ

I

Σὲ λαχταροῦσεν ἡ ψυχὴ μου,
σὲ πρόσμεινε πρωτὶ καὶ βράδι
νὰ τὴν ἀγγίξης τρυφερὰ
σὰν ἀπαλῆς πνοῦλας χάδι.
Καὶ τώρα μιὰ γλυκεῖα χαρὰ
ἔροσολογᾷ τὴ συλλογὴ μου,
ποῦ σ' ἀπανταίνω στὴν αὐλή μου!

Μεῖνε παρηγορήτρα γνώρα
νὰ δώσης χάρη στὴν ἐρμιά μου,
τὴν ἀνανθη καὶ σκοτεινὴ.
Ἄπίθωσε μὲς στὴν καρδιά μου
Ποῦ ἀναστενάζει καὶ θρηνεῖ
σὰν τοῦ φθινόπωρου τὴν ὥρα
ὅλα τ' ἀποκοσμά σου δῶρα.

Τὰ δάχτυλα νὰ μοῦ ζεστάνης,
στοῦ ὄνειρου τὸ τελάρο ἀπάνω
νὰ σκύψω χαμογελαστή.
Τῶριο μαγνάδι ν' ἀποῦφάνω,
μὲ τῶν ἐλπίδων τὴν κλωστή.
Κι ἂν ἀργοπόρησες, προφτάνεις
πολλοὺς καῦμοὺς νὰ μοῦ γλυκάνης.

II

Μιά νύχτα θὰ σοῦ πῶ νάρθοῦμε
στοὺς κάμπους νὰ τοὺς χαιρετήσω.
Τὸ φεγγαρόφως θ' ἀγρυπνᾷ.
Δὲ θὰ μιλήῃς, δὲ θὰ μιλήσω,
φίλτρα ἢ σιγὴ θὰ μᾶς κερνά.
Μόνο χρυσόχορτα θ' ἀκούμε
νὰ τρίζουν ὡς θὰ τὰ πατοῦμε.

Εἶχε ἡ ψυχὴ μου λαχταρίσει
νὰ μοῦ φωτίσης τὸ σκοτάδι.
Μεῖνε ὑπέρτατη χαρὰ
μ' ἓνα φιλὶ καὶ μ' ἓνα χᾶδι
ὁδήγησέ με τρυφερά,
μὲς στῆς ἀγάπης τὸ μεθύσι.
Κι' ἐμὲ ἡ καρδιὰ νὰ τραγουδήση.

Σὰν κρίνο στὴ δική σου ἀγκάλῃ
τὴν ἀκριβή, νὰ μ' ἀντικρύση
κάποια πικρόστομη ξωθιά
ποὺ μοῦχει μὲ σκιᾶς μηνύσει
πὼς ἀπ' τὰ ἐρέβη τὰ βαθειὰ
στολίδι τῆς θαρρῆ νὰ βάλῃ
ἀπὸ τὸ αἷμα μου κοράλλι.

NOTES

I

Εἶν' ἀπόψε μι' ἄρπα μυστική
ποῦ στήν πόλι ἐδῶ τὴν πληχτική
τὴν ἀκούω νὰ μοῦ μιλεῖ γιὰ σένα.
Θύμησες γι' ἀγρύπνια μὲ καλοῦν.
Σύγκορμη ριγῶ σὰ μὲ φιλοῦν
ὅσα κρῖνα μοῦχεις χαρισμένα.

2

Ἔσβυσε ἡ μέρα σιγαλὰ μαζὶ καὶ τ' ὄνειρό μου
κι ἀξαφνικὰ ξεμάκρυνα κι ἀπ' τὴ ζωὴ πολὺ.
Μ' ἀδιαφορία περπατῶ στ' ἄγνωστο μονοπάτι
καὶ τίποτε στὰ βάρη μου δὲν κλαίει καὶ δὲ μιλεῖ.

3

Παιδὶ στὸ πλάϊ σου θὰ γίνω,
μιὰ καλωσύνη νὰ σκορπίζω
πὼς ἔχω κλάψει θὰ ξεχνῶ.
Καὶ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα
μετρῶντας ὡς τὸν οὐρανό,
ξανά στὸν κόσμον θὰ γυρίζω.

Ἄνικητος κι ἀκράτητος ὁ πόθος μου
 σὲ προσκαλεῖ νὰ μὲ σιμώσης πάλι
 ξενητεμένη συντροφιά.
 Νὰ βάλω μυριοζήλευτο ἀστρολούλουδο
 στ' ὄρφανεμένο τῆς καρδιάς κρυστάλλι
 τοῦ ὄνειρου σου τὴν ὀμορφιά.

Μιᾶς πρόσχαρης ἀγάπης τὰ χαμόγελα
 νὰ δώσουν στὴν ψυχὴ μου τὸ φιλί τους
 καὶ στὸ βαρὺ μου στοχασμό.
 Τροισεῦγενες λαχτάρεις πὺ νεκρώθηκαν
 νὰ βροῦνε πάλι ξάφνου τὴ ζωὴ τους
 μὲ τὸ δικό σου ἀνασασμό.

Μὲς στὸ μαράζι τῆς ψυχῆς ἀναπολῶντας τώρα
 τίς εὐτυχίες μου περνᾶ σὰ μιὰ Θεότη ἐκείνη
 πὺ γύρω μου σπατάλησεν ἢ διαλεχτὴ σου γνώρα

Κι' ἀμείλικτο κι' ἐπίμονο τὸ ρῶτημα προβάλλει,
 τί σοῦδωσα γι' ἀνταμοιβὴ στὴν τέτοια καλωσύνη;
 Κι ἢ μεταμέλεια μοῦρχεται σὰ συμφορὰ μεγάλη.

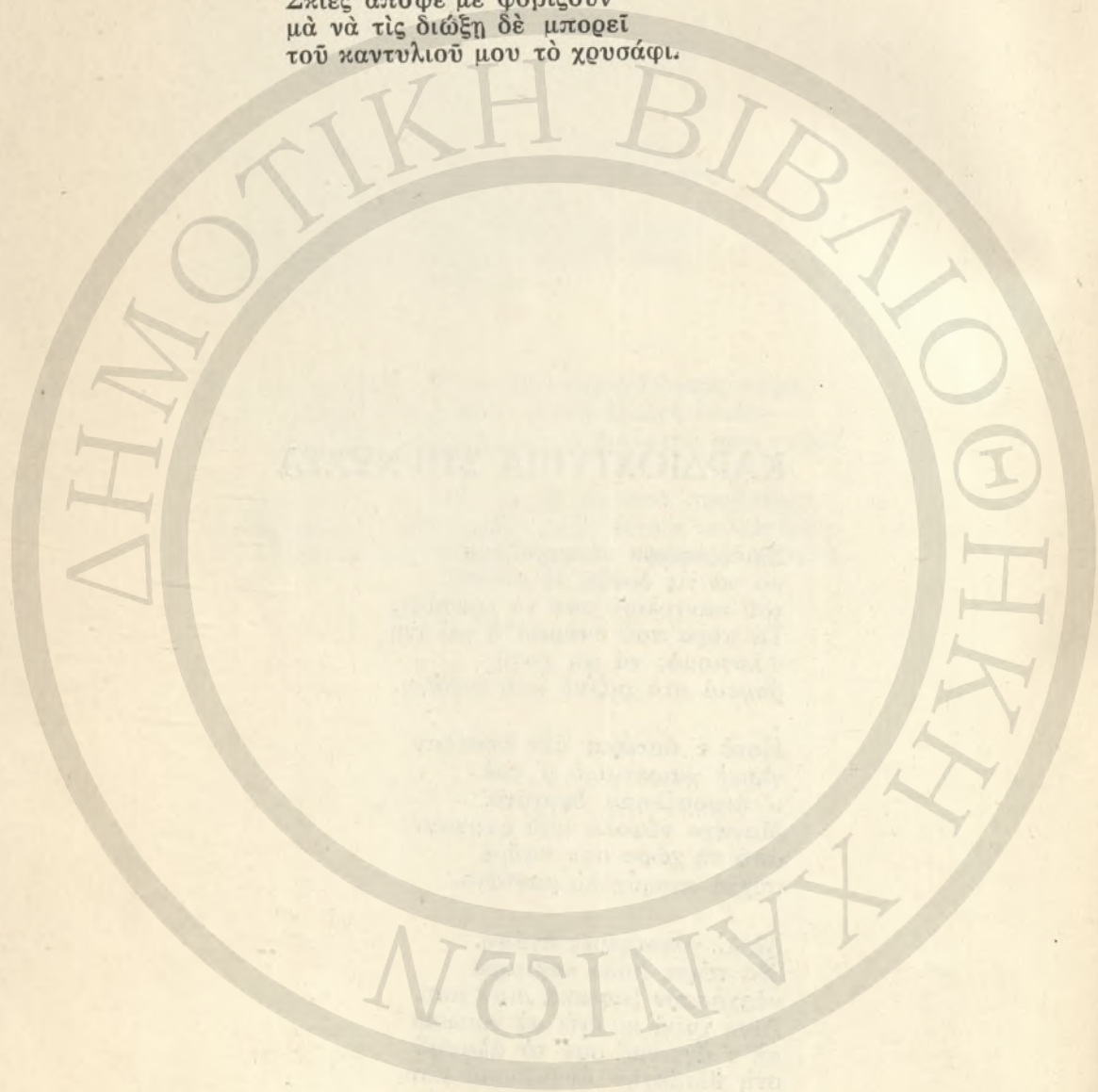
ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Σκιές απόψε με φοβίζουν
μά να τις διώξω δὲ μπορεῖ
τοῦ καντυλιοῦ μου τὸ χρυσάφι.
Τὰ μῦρα πὸν σκορπᾶ ἡ γαλήνη
ὁ λογισμὸς νὰ μὴ χαρῆ
βαρειά στὸ ριζικό μου ἐγράφη.

Ποτὲ τ' ἀστέρια δὲν ἐστεῖλαν
γλυκὸ χαιρετισμὸ σ' ἐμέ
μ' ἀεροφίλημα δροτᾶτο.
Μονάχα νέφαλα μοῦ φέρνουν
ἀπὸ τῆ χώρα σου καῦμὲ
συχνὰ πικρόχολο μαντᾶτο.

Δὲ με νανούρισες ἀγάπη.
Μὰ τώρα πόσο λαχταρῶ
νάρχοσον ξαφνικά σιμά μου.
Λίγη χαρὰ κι ἐγὼ νὰ νοιώσω
μὲ τ' ἄγγισμά σου τὸ ἀλαφρὸ
στὴ θλιβερῆν ἀνημποριά μου.

Σκιές απόψε με φοβίζουν.
Τέσσερεις τοῖχοι παγεροὶ
ἀγριοφαντάζουνε σὰν τάφοι.
Σκιές απόψε με φοβίζουν
μὰ νὰ τις διώξη δὲ μπορεῖ
τοῦ καντυλιού μου τὸ χρυσάφι.

ΧΩΡΙΟ

Σεμνό, καλόκαρδο χωριό κι έλιοστεφανωμένο,
στην Άγια σου ξανάρχομαι νά ζεσταθώ φωλιά.
Νά βρώ αντίστήλι στ' όνειρο πού σβύνει λυγισμένο
και νά μου δώση μιάν εύχή κι άκόμα ή σιγαλιά.

Τό δείπνο πάλι νά χαρώ τό άπλό κι εύλογημένο
μαζί με τή φιλόξενη τ' άργάτη φαμελιά
και τής καρδιάς τό μυστικό τ' άκριβοφυλαγμένο,
μ' έμπιστοσύνη νά μου πη νεράϊδα κοπελιά.

Νά πιώ τά μύρα στό βουνό πού χύνει τό θυμάρι
και τό τραγοῦδι τ' άηδονιοῦ ν' άκούσω τό άπαλό
άπ' τό φαράγγι ν' άνηχῆ τίς νύχτες τοῦ Άλωνάρη.

Άπ' όμορφιά τήν ύπαρξη νά νοιώθω ποτισμένη·
κι όταν μες στό φθινόπωρο γλυκά θ' άναπολώ
τών δέντρων ή χρυσοβροχή μ' άγάπη θά με ραίνει!

ΣΤΗΝ ΚΑΡΥΔΙΑ

Ἡ καρυδιά πῶς μὲ μαγεύει!
Τόσο θερμὰ μοῦ κουβεντιάζει.
Πολλὰ μοῦ λέει καὶ μοῦ τάζει
σὰν ἀδελφοῦλα στοργικὴ,
σὰ φιλενάδα μπιστικὴ
Μὰ πόσο πείσμα μοῦ ξανάβει
καθὼς σωπᾶ μυστηριακὸ
τ' ἀντικρυνὸ τὸ κυπαρίσσι,
ἐνῶ θεωρεῖ σὶ ἀκρόκλωνά της
χαρὲς νὰ παίζουσι στὸ πρωῖ,
κι ἐμέ, μιὰν ἄχνα, στή σκιά της
ποῦ ἀγωνιᾷ νὰ τραγουδήσῃ
τὸν ἔρωτα καὶ τὴ ζωή.

ΠΟΘΟΙ

Τὶ χάρη, τὶ γλυκεῖα γαλήνη,
τοῦτ' ἀποσπερνὸ στολίζει!
Σὰ νὰ τὸ μύρωσαν φιλιὰ
καὶ σᾶμπως φίλτρα ἢ σιγαλιά,
κάθε στιγμοῦλα του ποτίζει·
Παντοῦ μιὰ θεϊκὴ γαλήνη
τὴ γοητεία της ξεχύνει.

Κι ὅπως θαμάζω, λαῦροι πόθοι
μοῦ ξεπλανεύουν τὴν καρδιά μου.
Ἄς ἔπερνα φτερὰ πνοῆς,
στὸ γλέντι νᾶρθω τῆς ζωῆς
π' ἀνθίζει ὀλόλαμπρο μακριά μου.
Πῶς μὲ φλογίζουν μύριοι πόθοι
γιὰ μιὰ χαρὰ πὺν δὲν μοῦ ἐδόθη.

Τὰ πάντα μὲ τραβοῦν σὰν χᾶδι.
Λὲς κι ἦρθε τῶριο τοῦτο δεῖλι
γιὰ ν' ἀγαπήσω πιδὸ πολὺ,
τὸ κορφοβοῦνι, τὸ πουλί,
τὸ σύννεφο, τὸ χαμομήλι.
Μ' ἀρέσει ὁ κόσμος σὰν τὸ χᾶδι
καθὼς βυθίζω στὸ σκοτάδι.

Ὡ πλάση πού με καλωσύνη
τὰ κάλλη σου φεγγοφολοῦνε
ἀπ' τὰ παράθυρα θωρῶ
μ' ἀπλὸ σινιάλο τουφεροῦ
οἱ χάρες σου νὰ με καλοῦνε.
Μὲ τῆ δική τους καλωσύνη
νὰ μοῦ ἀπαλύνουν τὴν ὁδύνη.

Καὶ λαχταρῶ νὰ περπατήσω
τώρα πού ὁ Μάης ξεφαντώνει,
μὲς στὴν πεδιάδα τὴν πλατειά.
Νὰ κουβεντιάσω στὴν ὄχτια
μὲ τ' ἄγρια ρόδα καὶ τ' ἀηδόνη.
Στὶς ἐρημιὲς νὰ περπατήσω,
τὸ στεναγμὸ μου νὰ σκορπίσω.

Πολλὰ ποθῶ μὰ δὲν προκάνω
μήτε κι αὐτὸ ν' ἀποτελειώσω
τὸ τρισβαθὸ μου μυστικό,
στὸ φίλο μου τὸ γκαρδιακό,
οἱ σκιὲς μου ρούφηξαν τὴ δρόσο.
Καὶ πῶς πονῶ πού δὲν προκάνω
τὸν ἐρωτᾶ μου ν' ἀποῦφάνω...

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΡΧΑΙΑ

ΙΣΩΣ

Ἴσως καὶ νᾶταν συντροφιά περίσσια
κι ὁ ψίδυρος ποὺ ξάφνου τὸν καῦμό μου,
λίκνισε τόσο τρυφερά.

Κι ἀπὸ τῆ μοῖρα σπρώχτηκε ἡ πνοή του,
μακριὰ πολὺ ἀπ' τὸν κόσμον τὸ δικό μου
νὰ σμίξει μ' ἄνθη καὶ νερά.

Ἡ μοναξιά παιδεύτρα μ' ἀφανίζει
τῆς προσμονῆς τὰ μονοπάτια τώρα
σ' ἀντάρες χώθηκαν κι αὐτά.
Καμμιάς ψυχούλας τὸ ἄρωμα δὲ βροῖσκω
μὲς στὴ φουρτούνα καὶ στὴν ἄγρια μπόρα
νὰ τὸ χαρῶ κλεφτὰ κλεφτὰ.

Κι ἡ ταραχή μου κι ὅλο καὶ θεωρεῖται
κι ἀνάμεσα σὲ πένθημα συντρίμια
οἱ λογισμοί μου τριγυροῦν
Μὰ ἐκεῖνα π' ἀντικρύζω νὰ ξεθάβουν
μὲ κριματίζουν μὲ βαρεῖα βλαστήμια,
καθὼς ἐχθροὶ μὲ τυραννοῦν

ΚΑΛΕΣΜΑ

Βαθειά σκιά πού μέσα μου σέ κλειῶ
καὶ μούχεις τόσες ὀμορφιές στερῆσει
ἀνέλπιστα σὲ νοιώθω πιὸ ἀπαλὴ
στὸν κάμπο πού πολλὰ μούχει μιλήσει
ὄλος ψυχὴ καλόγνωμη κι ἀπλή.

Τὴν πλάση τώρα πῶς τὴν ἀγαπῶ!
Καθὼς πανώριο μού φαντάζει σμάλτο
καὶ νὰ σφιχταγκαλιάσω λαχταρῶ,
ἀπ' τὸν ἀγριανθὸ πού ζῆ στὸ βάλτο
ὡς τ' οὐρανοῦ τὸν πλάνο ἕησαυρῶ.

Κι ἀκόμη καὶ στὸν ἔρωτα ξανά
τὶς ὥρες τοῦτες πλούσια πίστη δίνω,
τὴ ζέστα τῆς πνοῆς του πεθυμῶ.
"Ἄς ἦτανε καὶ πάλι ν' ἀργοπίνω
σὰ μιὰ φορὰ μιᾶς νιότης τὸ χυμό.

Βαθειά σκιά πού μέσα μου σέ κλειῶ
πῶς χαίρομαι πού σ' ἔχει νανουρίσει
τοῦ κάμπου ἢ χάρη κι εἶσαι σιωπηλὴ
Κι ὀλότελα τὸ βάρος σου θὰ σβύση
στὸ γλέντι πού τὸ φῶς μὲ προσκαλεῖ.

ΑΠΑΛΕΣ ΠΝΟΕΣ

Μιά θερμή χαρά πλανᾶ τὸ νοῦ μου.
Ἡ ἐλπίδα τ' ὄνειρο χρυσώνει.
Σύρθηκαν τὰ νέφαλα μακριὰ
κι ἔλυωσε καὶ χάθηκε τὸ χιόνι.
Μιά θερμή χαρά πλανᾶ τὸ νοῦ μου
κι' ἔχω σὰ λουλουδι τὴν καρδιά.

Πάλι μὲ τραβοῦν πλαγιές καὶ κάμποι
Τώρα ξανακούω τὴ φλογέρα
ποῦ σκοποὺς τονίζουν τὰ νερά,
τὸ σιγὸ κιθάρισμα τ' ἀγέρα.
Πάλι μὲ τραβοῦν πλαγιές καὶ κάμποι
τώρα ποῦ μοῦ λύσαν τὰ φτερά.

Ἄλλαξεν ἡ ὄψη τῆς ζωῆς μου.
Ἡ ἐλπίδα τ' ὄνειρο χρυσώνει.
Φύγαν τὰ στοιχιά τῆς λαγκαδιάς
καὶ γελᾷ στὸν ἥλιο μιὰ ἀνεμώνη.
Ἄλλαξεν ἡ ὄψη τῆς ζωῆς μου
καὶ μεθῶ ἀπ' τὰ μῦρα μιᾶς καρδιάς.

ΑΝΤΑΜΩΜΑ

Πώς μ' ἄρεσε ν' ἀνοίγωμε κουβέντα
στής νυχτωμένης ἐξοχῆς τὸ θᾶμα
Νὰ νιώθω τῆς καρδιάς σου τὴ φωνὴ
ξαλαφρωμὸς νὰ γίνεται στὰ πάθη,
Πώς μ' ἄρεσε ὅταν σ' ἄπλωνε στὴ σκέψη
ἀνησυχίες, λαύρη, προσμονή,
κι ἀγνάντευες κι ἐρεῦνας κάποια βάρη.

Κι ὦ πόση γοητεία δὲν ἐκλειοῦσε
τὸ ρόγημά σου ἐκεῖνο τὸ σεμνό,
σὰν εἶπαμε τὸ ἀντίο τὸ στερνὸ
καὶ μοναχὸς καθένας μας κινουῦσε...

Ξανὰ στὸ βραδινὸ τ' ὠραῖο τοπίο
περιδιαβάζω, κι εἶν' οἱ ρεμβασμοί μου
ὅσο ποτὲ βαθειὰ νοσταλγικοί.
Μ' ἀγγίζουν τὰ παλιὰ καὶ μὲ βαραίνουν
μὰ τ' ἀγαπῶ καθὼς μεταξυπνοῦνε.
Γοργὰ σὲ μιὰ αὐταπάτη ξαφνικὴ
πρὸς τὸ στρατί σου οἱ πόθοι μου μακραίνουν.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Κι ἡ νύχτα τὸν αὐλό μου καμαρώνει
εὐωδιασμένο καὶ μυστηριακό.
Μιάς ἡλιαχτίδας δῶρο ξαφνικὸ
ποῦ τῆς ζωῆς τὸ βάρος ἀλαφρώνει.
Κι ἀπόψε ποῦ με βάλσαμο ἢ γαλήνη
τῆ φλογισμένη σκέψη περιχύνει
μὲ τοῦτον ἢ ψυχὴ μου θὰ μιλήσῃ.
Τοῦ πόνου τῆς ξεχνώντας τὸ κακὸ
τυραννικὴ μιὰν ἔγνοια θὰ λυγίση
στῆς ἐξοχῆς τὸ μοναχὸ μπαλκόνι.

Προτοῦ νὰ γίνω σκόνῃ μὲς στὴ σκόνῃ
νὰ τώρα σὲ μεθύσι ἡδονικὸ
θὰ πῶ μ' ἓνα σκοπὸ μαγευτικὸ
τὸν ἔρωτα ποῦ μέσα μου φουντώνει,
λαμπρὸς ἀπ' τὴν ἀθῶα καλωσύνη
ποῦ στάζουν τὰ κυκλάμινα κι οἱ κρίνοι.
Θὰ τραγουδήξω τῆς ἐρμιάς τὴ βρούση
καὶ τὸ πουλί τ' ὠραῖο καὶ βιαστικό,
ποῦρθεν ἓνα φτεράκι νὰ μ' ἀφίση
γιὰ συντροφιά στὸ κρύο παραγῶνι...

Θὰ πῶ μὲ θαυμασμὸ πῶς ξανανιώνει
ὁ Πὰν σιμὰ στὸ ρόδο τὸ λευκὸ
κι ἄπλερες ὁμορφιῆς τὸ Θεϊκὸ
χαμόγελο δροσίζει καὶ μεστώνει.
Ρυθμὸ θὰ κάμω τὸ ἄρωμα ποῦ χύνει
ὁ κλώνος ποῦ τὸ κάγκελλο ἀνθοντύνει
κι ἀπόψε τὴν ποδιά μου χεὶ στολίσει,
μὰ κάποιο πρωῖνὸ χειμωνικὸ
ἢ ξηλευτὴ του χάρη θ' ἀποσβύσει
μέσα στὸ ξεροβόρι καὶ στὸ χιόνι.

Ζεστῆς φωλιάς ποῦ ἐχάλασεν ἀηδὸνι
στ' ὄνειροφάντασμά μου τὸ γλυκὸ,
τὰ μίσση καὶ τὸ θάνατο νικῶ
στῆς ἐξοχῆς τὸ μοναχὸ μπαλακόνι.

Departemen Pendidikan dan Kebudayaan
R. Soedjatmoko Menteri
K. Soedjatmoko Sekretaris

